Društvo ljubiteljev kulturne in tehnične dediščine

Zgornjesavinjski starodobniki

Bilten št. 9

01. 03. 2014

ZGORNJESAVINJSKIM STARODOBNIKOM OB OSMI OBLETNICI

POROČILO PREDSEDNIKA ZGORNJESAVINJSKIH STARODOBNIKOV za leto 2013

Minilo je osmo leto delovanja društva in minil je drugi štiriletni mandat UO Zgornjesavinjskih starodobnikov. Delo, ki smo ga opravili v lanskem letu in prejšnjih letih, je prepoznavno v naši okolici in širše po Sloveniji kakor tudi preko meja.
V letu 2013 smo uspešno izpolnili skoraj vse zadane naloge, ki smo jih planirali in sprejeli na lanskoletni skupščini.

Slika 1: Na sedmi redni skupščini

UO je preko celega leta z vso resnostjo izvrševal zaupane naloge. Najpomembnejši sta bili mednarodni srečanji: sedmo s turistično vožnjo po Zgornji Savinjski dolini na Ljubnem in šesto v Novi Štifti. Prav tako so dobro uspela društvena srečanja članov in vožnje s starodobnimi vozili med letom. Promoviranje našega društva na sejmu in ob drugih prilikah se je v lanskem letu odrazilo z eno do sedaj najštevilčnejših udeležb starodobnikov na Ljubnem. Prireditev je bila v letu 2013 med najbolj obiskanimi tudi v slovenskem merilu.
Pomembne planske aktivnosti so potekale pretežno tako, kot so bile sprejete na skupščini:
Od 19.–21. aprila 2013 smo v okviru zveze SVS na sejmu Lov, ribolov in prosti čas v Gornji Radgoni uspešno sodelovali s starodobnimi vozili in ponudbo za privabljanje voznikov starodobnikov na našo 7. Mednarodno srečanje ljubiteljev starodobnih vozil s turistično vožnjo po Zgornji Savinjski dolini. Seveda smo na razstavi tudi oglaševali turizem v naši dolini.
V nedeljo, 5. maja 2013, smo že sedmič zapovrstjo organizirali memorial Frenka Slapnika s srečanjem v lovskem domu na Rečici in z vožnjo s starodobniki po občinah Rečica, Nazarje, Mozirje, Braslovče, Polzela, Velenje, Šoštanj in Šmartno ob Paki.
27. julija 2013 smo pripravili in izvedli zelo uspešno ter odmevno prireditev z rekordno udeležbo – 7. Mednarodno srečanje lastnikov starodobnih vozil – ZGORNJA SAVINJSKA 2013 s turistično vožnjo po dolini.
11. avgusta 2013 smo se dobili na 6. Mednarodnem srečanju starodobnikov z mašo in blagoslovom starodobnikov v Novi Štifti. Po končanem srečanju smo se odpeljali

preko Črnivca in Rakovega na tradicionalni turistični Lučki dan, kjer smo publiki pokazali naše lepotce.

7. septembra 2013 smo se dobili na tradicionalnem jesenskem pikniku v Peklu v Žlabru, kjer smo v prijetnem druženju in vožnji po dolini zelo uživali.

Slika 2: Strokovna ekskurzija zveze SVS v Italijo

5. oktobra 2013 – ekskurzija na Primorsko. Ogledali smo si zelo zanimive predele pivškega področja z vojaškim muzejem in del Istre v okolici Marezig.

Naslednjih planiranih aktivnosti nam ni uspelo izvesti:
28. septembra 2013 nam ni uspelo sodelovati na vseslovenski prestižni razstavi in ocenjevanju starodobnih vozil v Ljubljani. Odmev na razstavo ste lahko prebrali in videli v zadnjem Glasilu SVS. Zelo mi je žal za člane, bilo je kaj videti.
7. 12. 2013 nam ni uspelo organizirati letnega zaključka, prednovoletnega srečanja društva, zaradi premajhnega števila prijavljenih.
Uspelo nam je še organizirati nekaj neplaniranih aktivnosti:
4. avgust 2013 – razstava starodobnih vozil na 53. Flosarskem balu, kjer so si naše primerke ogledovali obiskovalci iz cele Slovenije in od drugod.
V oktobru smo organizirali obisk Lenartovega sejma na Rečici ob Savinji, kjer smo se po ogledu sejma kot vsako leto prijetno družili tudi s Slatinškovimi, ki nas vedno toplo sprejmejo.
V novembru nas je župan Rečice ob Savinji povabil na otvoritev mostu na Trnovec, kjer smo skupaj z Zgornjesavinjskimi konjeniki izpeljali otvoritveno vožnjo.
Udeležili smo se tudi precej srečanj ljubiteljev starodobnih motornih vozil po Sloveniji in tudi preko meja.
Imeli smo devet rednih sej UO, kjer so vedno sodelovali tudi člani NO. Poleg skupščine smo imeli še šest društvenih sestankov, na katerih smo obravnavali društveno tematiko.

Slika 3: Po Leponjivskih klancih

Vse naše aktivnosti, predvsem pa izpeljava mednarodnih srečanj, so zahtevale veliko angažiranja na organizacijskem, izvedbenem in finančnem področju. Brez občinskih razpisov in odobritev namenskih sredstev s strani občin ter donacij posameznikov in podjetij nikakor ne bi bili sposobni pozitivno speljati prireditev kakor tudi ostalih planskih obveznosti. Torej najlepša hvala vsem občinam naše doline:

Občini Ljubno, Občini Gornji Grad, Občini Luče, Občini Mozirje, Občini Nazarje, Občini Rečica ob Savinji in Občini Solčava.
Za donacije se najlepše zahvaljujem podjetjem in samostojnim podjetnikom: Firšt Rototehnika d. o. o., Zavarovalnica Triglav d. d., BTC Ljubljana d. d., Pfeifer d. o. o., AM Miklavc tehnični pregledi d. o. o., Davidov hram d. o. o., KLS Ljubno ob Savinji, Goodyear Sava Tires, B/S/H Hišni aparati Nazarje, Marki transport d. o. o., Slikopleskarstvo Špeh, Vulkanizerstvo in avto optika Novak – VULKO, GTC Voda 902, Invarst Mengeš, Avtoplus Koper, Ključavničarstvo Kotnik Jože s. p. Ljubno ob Savinji, Avtokleparstvo in avtoličarstvo Murko Alojz s. p. Ljubno ob Savinji, Šport center Prodnik, Gostišče Kegljišče Ermenc Slavko s. p. Ljubno ob Savinji, Pekarna Kramer Janez s. p. Gornji Grad, Avtopralnica Remic Jože Nazarje, Mizarstvo-avtoprevozništvo Remic Jani s. p. Prihova, Prevozi lesa ETOS-PIC d. o. o. Rečica ob Savinji, Avto prevozništvo Božič Boštjan s. p. Gornji Grad, Gradbeništvo-posredništvo Ribežl Samo s. p. Nazarje, Avtoprevozništvo Ermenc Vinko s. p. Rečica ob Savinji, Brinečev kmečki mlin d. o. o. Rečica ob Savinji, Kmečka hiša Ojstrica Plesnik Franci s. p. Logarska dolina, Transport Češnovar s. p. Rečica ob Savinji, Ambient Forma d. o. o. Izola, Transport Miklavc, Vlasta Miklavc s. p. Nazarje, ČAS LES d. o. o. Mozirje, Avtomehanične usluge Bider Matej s. p. Rečica ob Savinji, Pekarna Naraločnik Uroš s. p. Ljubno ob Savinji, Avto prevozništvo Koren Pavle s. p. Rečica ob Savinji, Rihter d. o. o. Ljubno ob Savinji, Avtoprevozništvo Prislan Matjaž s. p. Ljubno ob Savinji, Jano transport d. o. o. Ljubno ob Savinji,

Slika 4: Pročelje prve Fordove tovarne v Trstu (danes na stavbi muzeja v Gorici)

Avtoprevozništvo Rakun Stanislav s. p. Rečica ob Savinji, Žaga TIP LES d. o. o. Rečica ob Savinji, Veterina Mozirje, Elektromehanika Franc Ugovšek s. p. Ljubno ob Savinji, Avto prevozi Žlebnik Jože s. p. Rečica ob Savinji, VIVAPEN d. o. o. Celje, Kovinoplastika Štruclj – Štruclj Branka s. p. Nazarje, AVTO RAKUN – Željana Rakun Plešnik s. p. Ljubno ob Savinji, Gostilna Murko – Murko Marija s. p. Ljubno ob Savinji, Pekarna Rednak – Rednak Miroslav s. p. Luče, Kran – Trade – Krančič Ivan s. p. Rečica ob Savinji, Gorenje notranja oprema Pohištvo Nazarje, Odkup in prodaja lesa Moličnik d. o. o. Luče, Žagarstvo, izdelava brun, palet in embalaža – Matijovc Jakob s. p. Luče, Transport Jurjevec Matjaž s. p. Rečica ob Savinji, BIOMASA d. o. o. Luče, West Blue SPORTSWEAR Ljubija, Kavarna in picerija Pr'pek – Miroslav Rednak s. p. Mozirje, Silvo Učakar in Stanko Juvan.
Zelo pomembni so bili tudi mali donatorji, ki se jim za donacijo najlepše zahvaljujem. Najlepša hvala vsem aktivnim članom našega društva in njihovim soprogam za izredno pozitivno delo in sodelovanje v društvu.
Najlepša hvala vsem članom UO in NO za požrtvovalno delo na prireditvah in na vseh sestankih organov društva. Kot vsako leto gre tudi letos posebna zahvala tajniku Mateju Coklinu in blagajniku Silvu Atelšku ter njunima ženama za pomoč in

razumevanje. Najlepša hvala članoma Franju Atelšku in Jožetu Marovtu - Pepču za sodelovanje pri pisanju sestavkov za bilten in bogate slikovne produkcije, ki tvorijo foto arhiv društva. Najlepša hvala našemu članu Frenku Pfeiferju za lepe društvene prostore, kjer lahko hranimo našo opremo, publikacije, arhiv in se občasno tudi družimo.

Slika 5: Pokriti start Zgornje Savinjske 2013

Zahvalne plakete letos prejmejo:

- ekipa, ki je v Radgoni tekmovala v kuhanju lovskega golaža in ki je tudi sicer pri kuhi v društvu najbolj aktivna – Jože Breznik, Stanko Tiršek in Jože Naglič,
- za stalno nesebično pomoč za potrebe društva – Albert Kosi,
- za dolgoletni trud pri pomoči društvu – Milka Prislan.

Prepričan sem, da bi si še kdo zaslužil kakšno priznanje. Tihi dogovor, da se članom UO v času delovanja ne daje takih in drugačnih priznaj je po mojem prepričanju pravilen. Naj čas oceni, če smo si tudi člani UO kaj zaslužili.

Pri glavni prireditvi 27. julija so nam pomagala društva, s katerimi že dalj časa zelo dobro sodelujemo. Zato se najlepše zahvaljujem Združenju ZŠAM Mozirje, TD Naš kraj Ljubno, SSK-BTC Ljubno, PGD Ljubno ob Savinji in za lanskoletno sodelovanje tudi PGD Gornji Grad in PGD Pobrežje.

Ob koncu drugega mandata pa še to: veliko je bilo lepih in napornih trenutkov, ki se jih ne bo dalo kar tako pozabiti. Drugega mandata za predsednika nisem z veseljem sprejel, ker sem bil prepričan, da sem v prvem postoril dovolj. A pregovarjanje članov je prineslo moj pristanek še na en mandat. Ocenjujem, da je bilo to z gledišča društva zelo dobro, z druge plati pa ne, ker me nekateri člani ne razumejo in niso pripravljeni pokazati dobre volje do hotenj društva. Očitno jim manjka, da bi večkrat prebrali naša pravila in sklepe skupščine (tudi biltene), za katere so sami glasovali.

Slika 6: Naš najbolj oddaljen udeleženec srečanja iz Makedonije

Zelo veliko sem razmišljal, kaj naj zapišem za konec. V teh osmih letih smo dosegli skoraj neverjetne rezultate pri izgradnji in prepoznavnosti našega društva in tudi veliko prispevali k prepoznavnosti naše doline.

Slika 7: Pred podelitvijo pokalov

Mnogo ljudi smo osvestili za ohranitev kulturne in tehnične dediščine. Dobro nas pozna vsa starodobniška srenja Slovenije, del Avstrije in Hrvaške. Za naše društvo vedo tudi nekateri v Nemčiji, Franciji, Srbiji, Makedoniji, ki so nas že obiskali, in tudi na Madžarskem in Italiji – njihovih obiskov se še nadejamo. Da smo mnogim odprli pot v Zgornjo Savinjsko dolino, pa tudi ni več skrivnost in počasi nam to priznavajo tudi gostinski in turistični ponudniki. Dobro sodelovanje z drugimi društvi in zvezo SVS, ki nam je zaupala predsedovanje nadzornemu odboru zveze SVS, je dokaz, da nas cenijo tudi drugi.
Pomembno se mi zdi še povedati, da člani posedujemo preko dvesto starodobnih vozil, to pa še ni vse. V naslovu društva imamo prepoznavni naziv *društvo ljubiteljev kulturne in tehnične dediščine* in to se odraža v privatnih zbirkah članov, ki so pri posameznikih zelo bogate, in v našem odnosu do okolja, kjer živimo in delujemo na področju ohranjanja kulturne in tehnične dediščine. Naj omenim nekaj bolj pomembnih zbirk: zbirka starih radio aparatov, ur, stare kašče, stare knjige, baročna zbirka, etnografski kmetijski eksponati … in skoraj vsak član poseduje še kaj od svojih prednikov ali bližnje okolice.
V imenu UO in svojem imenu se opravičujem vsem, ki so morda bili v tem obdobju v našem društvu kakor koli prizadeti. Vse prisotne člane pozivam, da kolikor sem kaj pozabil, dopolnijo moje poročilo.
Novim organom društva že v naprej iz srca čestitam! Hvala za pozornost!

Ljubno, 1. 3. 2014 Predsednik: Ivan Sovinšek

MEDNARODNI SEJEM LOV IN RIBOLOV
Gornja Radgona 19.–21. 4.

Zgornjesavinjski starodobniki so v okviru lanskoletnih aktivnosti sodelovali tudi na 8. Mednarodnem sejmu lovstva in ribištva, ki je potekal od 19. do 21. aprila 2013 v Gornji Radgoni.

Slika 8: Naš razstavni prostor

Na sejmu, kjer je največji poudarek v prikazu različnih načinov preživljanja prostega časa, so naši člani sodelovali na mednarodni razstavi starodobnikov »Avto-moto klasika«, ki je bila organizirana pod okriljem SVS – Zveze slovenskih društev ljubiteljev starodobnih vozil.

Slika 9: Društvena promocija

Razstavljenih je bilo kar nekaj vozil naših članov, barve društva pa so v sejemskih dneh na naši stojnici zastopali dežurni Ivo Sovinšek, Franc Firšt, Janko in Ana Štruclj ter Janez Bider.

Društva Zgornjesavinjski starodobniki pa niso zastopali zgolj omenjeni, ampak so nedeljsko dogajanje na sejmu popestrili tudi naši člani, ki so se predstavili s kuhanjem divjačinskega golaža.

Slika 10: Razstava

Kuharski mojstri Jože Breznik, Stane Tiršek in Jože Naglič so namreč s slastnim divjačinskim golažem nahranili lepo število obiskovalcev, med katerimi je bilo tudi 35 naših članov, ki so se sejma udeležili organizirano z avtobusnim prevozom.

Slika 11: Celoten vtis ustvarijo tudi avtentični kosi pohištva

Predstavitev društva na sejmu in sklepanje novih poznanstev – predvsem preko meja domovine na Hrvaškem – je obrodilo rezultate že v rekordnem obisku na lanskem mednarodnem srečanju na Ljubnem.

Slika 12: Bentley je vedno v središču pozornosti

Ker je bil sejem tudi prilika za turistično promocijo Zgornje Savinjske doline in njenih turističnih subjektov, so dežurni na »zgornjesavinjskem štantu« z reklamnim materialom poskrbeli, da so obiskovalci na takšen način spoznali tudi okolje, iz katerega prihajajo. Seveda pri prikazu gostoljubja ni manjkal zgornjesavinjski želodec in ostale dobrote iz naše doline. Velja pripomniti, da je bilo za nastanitev članov, ki so bili tri dni prisotni na sejmu, poskrbljeno v prostorih apartmaja v bližnjih Moravskih toplicah, ki je last našega člana Franca Firšta.

Franjo Atelšek

NA OBISKU V AVSTRIJI

Dullach, 1. 5. 2013

Vsako leto za prvi maj organizira celovški oldtimer klub dopoldansko srečanje v pristanišču v Dullach ob Dravi. Tako nekateri člani že leta hodimo na to srečanje.

Slika 13: Pri Rihardu

S prijateljem, našim članom Rihardom Pečnikom, smo se dogovorili, da se dobimo pri njem doma, si ogledamo njegovo lepo in bogato zbirko motornih koles in opreme, nato pa se odpeljemo na srečanje.

Na pot smo se odpravili z dvema avtomobiloma in z motornim kolesom. Trije Franci z ženami in moja malenkost. Franc Firšt z Bentlijem, Franc Češnovar z Opel Askono in Ivan Sovinšek z BMW R 60/5. S harmoniko se nam je pridružil Franc Zupanc z ženo.

Slika 14: Rihardovi pokali in priznanja s številnih tekmovanj

Prijetno razpoloženi smo se na čudovito sončno jutro zbrali pri Pfeiferju in se odpeljali preko Mozirja, Šoštanja, Zavodenj, Slemena, Črne na Koroškem, Mežice, Rehta v Pliberk k Rihardu na kratek obisk, na kavo in ogled starodobnikov. Večina prisotnih je bila prvič pri našemu članu Rihardu. Vsi so bili presenečeni nad njegovo zbirko motornih koles znamke Puch, Horex in drugih znamk.

Slika 15: Zavidljiva zbirka zavzema skoraj celotne kletne prostore

Značilnost Rihardove zbirke je urejenost in zelo lepo obnovljeni primerki motornih koles. Posebna

draž je motorno kolo BMW bokser izpred druge svetovne vojne, ki ga Rihard obnavlja že nekaj let in upamo, da bo v kratkem predstavljen javnosti.

Slika 16: Nekateri pa imamo v kleti krompir in jabolka …

Bogata je zbirka pokalov, ki jih je Rihard dobil na raznih motorističnih tekmovanjih po Sloveniji. V Rihardovi zbirki bi lahko našli še marsikaj starodobnega, kar spada v kulturno in tehnično dediščino, a o tem kdaj drugič.

Polni navdušenja smo se pod Rihardovim vodstvom odpeljali naprej na srečanje v Dullach, kjer je bilo videti veliko lepih starodobnih vozil iz Avstrije in tudi nekaj iz Slovenije.

Slika 17: Srečanje se odvija v rečnem pristanišču

Po ogledu razstavljenih vozil in po golažu, klobasi in pivu smo se popeljali po Koroški in se pred prestopom meje na počivališču ob cesti do sitega najedli odličnega zgornjesavinjskega želodca in poplaknili z odličnim vinom. Franc je s svojo frajtonarico še veselo zaigral in vzdušje je bilo enkratno.

Slika 18: Franc Zupanc skrbi za vzdušje

Nato smo se odpeljali proti domu. Rihard nas je spremljal vse do Slovenj Gradca in se nato preko Kotelj vrnil nazaj domov v Pliberk. Polni vtisov in zadovoljstva smo se, po še nekaj postajah, razšli in odpeljali na svoje domove.

Ivan Sovinšek

SEDMI MEMORIAL FRENKA SLAPNIKA in Abrahamovanje

Rečica ob Savinji, 5. 5. 2013

Kot zvezda stalnica pride vsakoletna prva majska nedelja. Že kak teden ali pa mesec prej, odvisno od vremena, starodobničarji obrišemo prah s starodobnikov in jih malo zaženemo, tako za vsak slučaj, da slišimo, kako kaj ropotajo v tem letu.

Slika 19: Predsedniška tablica

Dopoldan, na prvo nedeljo v maju, se pričnejo prvič v tekočem letu organizirano iz vseh koncev doline pojavljati raznorazna bolj ali manj stara vozila. Tudi lanskoletni cilj je bil, kot že zadnjih nekaj let, lovski dom lovske družine Rečica ob Savinji. V lepem okolju ob robu gozda v Vimpaslah si najprej izmenjamo pozdrave, stisk roke tu in tam in takoj pridemo k stvari: že so odprti pokrovi motorja kakih novih pridobitev, ki so jih lastniki pripeljali na ogled in jih večina še ni videla. Bolj ali manj poznavalsko kimamo in modrujemo. Sledi prvi, lepši del dneva, kosilo. Po kosilu se je treba odpeljati na panoramsko vožnjo po dolini. Ko se čez dve ali tri ure vrnemo, se naš hišni žarmojster Jože Breznik loti dela in kmalu zgleda, kot da danes nismo še nič jedli. Zvezda stalnica na tej naši prireditvi so tudi popoldanske plohe. Skoraj ne pomnimo leta, da se popoldne ne bi vsaj malo ulilo. Vendar dobre volje to ni še nobeno leto pokvarilo. Me prav zanima, če bomo letos tudi kaj mokri.

Slika 20: Prepis vozila na žalost ni uspel

Letošnji izvoz si bomo nekateri zapomnili še po nečem drugem. Gre namreč za to, da se je tretjega maja pred natanko petdesetimi leti rodil častni in doživljenjski predsednik sekcije Zrelakov, gospod Miran Irnar. Priprave na praznovanje tega dogodka so v sekciji potekale že od februarja, ko me je nekega dne poklical naš član Grega Zagoričnik in mi pokazal zanimiv oglas. V Blanci se je prodajal Volvo 144, letnik 1974. Da bi gospodu predsedniku lahko za Abrahama kupili avto, smo se spomnili že prej. In to ne kakršnega koli avta, človek mora dobiti Volvo. Že drugi dan sva s pomožnimi tablicami in denarjem potovala v Blanco.

Izvedensko sva kakih 10 minut postopala okoli avtomobila in več ali manj uspešno zbijala ceno. Ko sva spravila ceno na dobrega tisočaka in drobiž, smo z gospodarjem segli v roke. Avto sva pri priči »registrirala« in že smo se podali v Boštanj opraviti prepis. Tu nas je na žalost čakalo neprijetno presenečenje, saj je bil avto napisan še na lastnikovega pokojnega očeta, v zapuščini pa ni bil nikjer omenjen. Poklapani smo ga odpeljali nazaj, pobrala sva tablice in denar, pustila pa tel. številko, če bi se zadeva v doglednem času uredila in bi lahko avto vseeno pravočasno dobili.

Slika 21: Dostava predsedniškega vozila v Nazarje

Razplet je bil tipično slovenski, čez en mesec naju je lastnik obvestil, da se je pri zapuščini uspešno zapletlo, ker se je ostalim verjetno zdelo, da je avto iz suhega zlata.
Pa smo bili spet na začetku. Nekaj večerov sem preživel pred računalniškim zaslonom in pregledal vso aktualno ponudbo v Srednji Evropi. V igri so bili sedaj še trije avtomobili. Eden v Mannheimu v Nemčiji, eden v Vidmu v Italiji in eden v St. Poeltnu v Avstriji. Pa so se igre začele. Na posredovanje predsednika Sovinška sem lahko navezal stik z njegovim prijateljem Simonom Kamenškom, ki živi prav v Mannheimu. Kako prikladno, že čez par dni mi je poslal slike in pravo izvedensko mnenje, v kakšnem stanju je avto. Načeloma v redu, vendar eno leto premlad.

Slika 22: Krasimo s tem, kar pač imamo pri roki

Nadaljeval sem z avtom v Vidmu. Ker smo Savinjčani več ali manj goli kar se tiče sporazumevanja v italijanščini, sem se za pomoč obrnil na gospoda Edija Glaviča, predsednika Koprske Adrie Classic. Z veseljem mi je pomagal in se telefonsko pozanimal glede stanja italijanskega Volva. Bil bi kar primeren, pač zdrajsan v takšni meri, kolikor manj Italijani skrbijo za avte kot Nemci ali Avstrijci.

Ostal je še avstrijski avto. Tu mi je na pomoč priskočil solčavski prijatelj Aleš Klemenšek. Preko svojih avstrijskih zvez je navezal stik s trgovcem, mu obrazložil situacijo in trgovec se je res potrudil, sam preizkusil avto in zagotovil, da je vse OK. Dobro, avto imamo, kdo bo šel ponj?

Slika 23: Predaja vozila novemu lastniku

Bolj ko smo se usklajevali, bolj smo ugotavljali, da nimamo časa. Nato je padla ideja – naša člana, oba v penziji, oba sta delala v Nemčiji sta optimalen kader za operacijo. Tudi njuna cena je bila več kot ugodna – gorivo in mali golaž. Prikolico je posodil Franc Firšt in že sta zarana voznik Janko Bider in kopilot Srečo Nadvežnik potovala 70 km naprej od Dunaja po ogledani avto. S seboj sta zaradi svojih bogatih izkušenj nesla tudi steklenico domačega šnopsa in kupčija je gladko stekla.

Slika 24: Še gasilska fotografija

Popoldne smo Volva že razlagali v Nazarjah. Sledilo je še lišpanje in krašenje in v soboto zjutraj je zlati Volvo 740 GLE, letnik 1986, dobil novega lastnika v zlatih letih. 100 % pa presenečenje le ni uspelo, ker se je Zrelakovski predsednik, zrel kot zna in mora biti, seveda že nekaj dni prej peljal mimo moje hiše in z enim očesom opazil neko novo vozilo na dvorišču, ki ga sicer ni znal racionalno umestiti v prostor in čas, pa vendarle …

Vsem vpletenim v akcijo se na tem mestu lepo zahvaljujem, predsedniku Zrelakov pa želim, da se stara vsaj tako uspešno kot njegov starodobnik. Še na novih petdeset!!!

Matej Coklin

Slika 25: Le'ga zrelak

28. RALLY ZAGREB – VELIKI TABOR

Zagreb, 8.–9. 6. 2013

Odzvali smo se na vabilo Oldtimer kluba Zagreb in njegovim članom izpolnili željo, da na Rally Zagreb pripeljemo vozila do letnika 1930.

Slika 26: Gospodje v frakih

Iz Slovenije je bilo takih vozil enajst in so predstavljala najžlahtnejši del udeleženih starodobnikov na reliju. Iz našega društva smo se srečanja udeležili štirje člani z dvema Firštovima voziloma Buick letnik 1928 in Chevrolet letnik 1930. Ekipo smo sestavljali Franc Firšt, Jože Završnik, Janez Cajner in Ivan Sovinšek. Večjo ekipo od naše je prispevalo Društvo Avto Antika Ljubljana.

Reli je potekal dva dni, od 8. do 9. Junija 2013.

Slika 27: To pa so oldtimerji

Prvi dan se je dogajanje odvijalo v Zagrebu. Ogledali smo si Tehnični muzej in ulice posameznih predelov mesta. Nočno parkiranje je bilo v tovarni Pluta, ki jo je klub preuredil v muzej, katerega so nato po reliju v enem mescu napolnili s starodobnimi vozili svojih članov in odprli za javnost. Po prijetnem druženju smo prespali v hotelu in drugi dan krenili iz Zagreba po hrvaškem Zagorju do Velikega Tabora.

Slika 28: Je že bolj vroče

Tukaj je bilo skupno kosilo in podelitev pokalov in priznanj. Bilo je zelo prijetno in kar malce naporno.

Ivan Sovinšek

SEDMO MEDNARODNO SREČANJE STARODOBNIKOV

ZGORNJA SAVINJSKA 2013, Ljubno, 27. 7. 2013

Julija je vročina že kar lepo pritiskala in tudi 7. Mednarodni rally se je že nevarno bližal. Naši člani so bili že kar zelo v akciji nabiranja raznoraznih dobitkov za naš srečelov. Seveda so eni bolj drugi manj vešči pri nabiranju leteh pri raznih sponzorjih. Pa tudi to smo kar lepo zaključili z res bogato zbirko dobitkov, ki smo jih pridno vozili v Radmirje k Frznaku.

Slika 29: Da vidim če ni ke preveč u vrečki

Dali smo že tudi kar nekaj starodobniških srečanj skozi, predvsem tega na Paki in še tega v Izlakah. Ker je pa lani bilo naše srečanje v okviru Flosarskega bala, nam zato ni bilo treba šotora nabavljat, smo ga pa pomagali postavljat. 21. julija smo se popoldan zbrali v Vrbju pri šotoru za odhod na ogledno turo. Predno smo se odpravili, pa smo že prisostvovali kar veliki skupini fantov, ki so šli od Lovskega doma na Ljubnem do Ribiškega doma, kjer so imeli fantovščino. Bodoči ženin, imenovan Riba, je moral vseskozi nositi križ, pa tudi težak je kar bil, čeprav so mu fantje zatrjevali, da bo življenje v zakonu še težje kot je ta njegov leseni križ, ki ga bo vedno spominjal na to, da je lahko v zakonu še mnogo težje.
Ko je Ivo določil turo, smo se odpeljali proti Gornjem Gradu, kjer bomo imeli prvi postanek. Večina se je vožnje udeležila z avtomobili, drugi pa z motorji. Tam so nam gasilci GD Gornji Grad pokazali, kje in kako bomo parkirali vse to naše plehovje. Od tam nas je vodila pot do kmetije Mlačnik pod Sv. Križem, kjer je gospodar nam pokazal, kje se bo parkiralo in kje se bo degustiralo.

Slika 30: Glih zdele grimo

Pa komaj je gospodar prinesel za pokušino hišne dobrote, je že pri meni zazvonil telefon kot zmešan. N de smo pa tm, številka k je sploh ne poznam, ali glas je bil pa pravi.

Slika 31: Pr' Mlačniku

Sam general se mi je oglasil, pa še zlo nujno je blo. Na našo tretjo točko, kjer bomo imeli postanek, je prleto kar z aeroplanom iz Lesc. Kaj sem hotel drugega kot da ekipo zapustim, da se takoj odpravim na našo savinsko zračno luko. Seveda sem en glaž tokca pa še spravil v sebe, kakor tudi šnito želodca in že sem drvel po prelepi dolini Leponjivski. Gredoč sem doma vzel iz škrinje dva želodca in salamo, katera sem že eno leto prej obljubil temu generalu, ki sicer čuje na ime Tine Černc. Ker je obljubil, da če mu zrihtam te naše savinske dobrote, me bo z veseljem popeljal s svojim aeroplanom po naši dolini. In se lepo peljem proti letališču, s ceste zavijem na travo proti hangarju in letalom, ko mi nenadoma skoči en otrok pred motor, a de ne pa tule smrt storim sm si mislu predno se bom peljal z avionom.

Slika 32: U keudru

Seveda sm zapremzo, trava nmalo vlažna in že sm u luftu salte delo. Motor na tleh jaz na tleh, prah s hlač stresem, babe pa u mene, Pepč a ti je ke. Mislim da nje, sm reku pa hitr motor pobrau in ga postavu ta, k je bil plac za motorje. Babe so se tak ustrašle, da se še smejat niso mogle. Zato me je pa bratec vidu, se je pa un zato smejal, je reku da še Lesija ni vido tak past, da sm se pre pobrau preden je bil motor na tleh. N pa sm generalu dal naše dobrote, pa sva šla u luft. Na letališču je bil cel dan piknik tak da k prletim nazaj, bom pa deležen kakšnih dobrot.

Slika 33: Mlade pevke za stare dede

In sva se lepo odpeljala na Ljubno in sva celo traso našega srečanja odpeljala po zraku, zravn pa sma skočla še do Velenja, da sm z lufta poslikov našo gromozansko luknjo v proračunu TEŠ 6. Z lufta je videti majhna, a ka asne k bo draga k žafran. N, k sma bla pa ž v fazi pristajanja, so se pa lepo

pripeljali naši ogledniki proti letališču in k lesni industriji Kopušar.

Slika 34: Medžimurski oldtimer eko band, nas je spremljal na celi poti

Seveda je blo potem na tleh še zelo veselo in tudi naši ta stari oldtajmerji še niso za v staro šaro. Ta mlade kilnerce so se kar limale nanje. General je odfrčo v svojo gorenjsko zračno luko Lesce, mi pa smo še par takih lepih razdrli. Sobota 27. julij – se je naridu prav lep dan, tak da mislimo, da bo kar naenkrat začelo ropotat proti Ljubnem. V petek smo v Vrbju pripravili prostor, mize, klopi, obesli smo zastave in transparente. Zvečer s nam ž ženski ansambli godli na vso moč. Ob 8h zjutraj pa se je v Vrbje kar naenkrat vsulo z vseh koncev Slovenije pa tud iz zamejstva so se pripeljali. Res je bla prava paša za oči. Po prijavi in po zajtrku, so sledili pozdravi vsem udeležencem Rallyja od predsednika Ivoja, župana Naraločnika in Nazarske županje Majde Podkrižnik in naše spikerke Nataše.

Slika 35: Pa še občinstvo v senci

Zravn je godla naša savinska godba na pihala, so tak užigali, da bi šo kar plesat. Ura se je bližala že deseti in počasi smo se odpravili na start. Vsakih pet minut je starter spustu iz Vrbja skupino motorjev po pa avtoju. Seveda so imeli privilegij, da s prvi odpelali uni zlo zlo stari avtoji, razni ševroleji pa bjuiki pa fordi pa mercedesi. Vse so spremljali naši člani. Nazadnje sm ostal sam s traktorji. Vam povem prav lepo je jih je blo gledat, ko so se pelali čez naš trg Ljubno. Prav fajn sm jih lahko posliko, ker so se vsi smejali, k so jih vozli, oni na vozovih zraven pa so bli prav razigrani. Tudi v Radmirju so mi prav lepo pozirali in u Gornjem Gradu, ja, smo se že srečali s tistimi, ki so prvi štartali.

Slika 36: Pr Mlačniku s pa na ubisku strici iz Amerike rajtam

Pri katedrali u Gornjem Gradu je bilo zelo živo, še je blo polno avtojev in tudi nekaj motorjev.

V parku smo lepo u krogu parkirali, si ogledali katedralo in uživali dobrote, ki smo jih imeli za pokušino. Ko smo se spet zbrali, je Boštjan, vodja te skupine, vsem prav lepo razložil, kod nas bo sedaj vodila pot do Lepe Njive in do prijazne kmetije Mlačnik.

Slika 37: Pripravljeni na vrnitev žejnih gostov

Čeprav leži kmetija stisnjena v ozki dolinici pod Goltmi in Sv. Križem, imajo vso zemljo za obdelavo skoraj na ravnem, samo gozdovi so bolj u strminah. Tak da placa za parkirat je bilo obilo. Zraven imajo tudi ribogojnico. Sam sem se odpeljal po Zadrečki naprej, traktorji pa lepo kot Indijanci v gosjem redu za mano. Pri Mlačniku je bilo zelo veselo, plehovja je bilo okoli hiše, marofa in ribogojnice na obeh stranem potoka Ljubije, skoraj se trava ni videla. Tam so nas pogostili z domačim tokcem in suhomesnatimi izdelki njihove domačije. Domači godci so nam godli, iz Međimurja pa so udeleženci pripeljali še svojo skupino, ki je zvečer še u Vrbju nastopala in nam prav fletno igrala. Marsikerga so pete tak srbele, da je moral kar hitro najdt plesauko. Tudi na travi se da prav fajn plesat pa še na mehko padeš. Imeli so tudi štante in na njih raznorazne dobrote, od kruha, peciva, suhomesnatih izdelkov in tudi vse, kar se da izdelati iz strdi. Okoli kmetije je bil res pravi živ-žav. Eni so peli, jedli, pili, plesali, se pogovarjali.

Slika 38: Vzdušje je že fajn ...

Naš gostitelj pa je nas povabil še v klet in kaščo, kjer so se nam sline prav lepo pocedile. Predn sm se zavedel, so kruh in želodc, salame že pokupli naši udeleženci rally-a ura se je že nagibala proti eni in počasi je vso to plehovje začenjalo izginjati, čakala še nas je ena točka, pri Kopušarju pri letališču na Pobrežju. Ko so drugi odhajali, so se še pa traktoristi pripeljali vso to dolgo pot, pa je bilo spet veselo. Tudi traktorska skupina je bila vsega deležna, samo godci so že malce omagali, so pa zato naši prijatelji iz Međimurja prav veselo zažigali pri Kopušarju. Tudi tam smo bili deležni raznih dobrot in pijače, nekateri oldtajmerji so že omagali, tako da so bili deležni pomoči. Je bilo pač vroče pa je marsikdo zakuhal. Od tam pa smo se počasi odpravili proti Vrbju, proti cilju. V Vrbju smo imeli potem kosilo, podelitev pokalov vsem udeležencem, podelitev pokalov najlepšim avtomobilom in motorjem, kakor tudi najbolj starim in najštevilnejši ekipi. Ob glasbi in klepetu pa smo že bili z mislimi na naši prihodnji prireditvi v okviru letošnjega Flosarskega bala.

Jože Marovt – Pepč, Oldtajmerski podalpski sanjač

53. FLOSARSKI BAL

Ljubno ob Savinji, 4. 8. 2013

Od vsega začetka delovanja društva so naši člani aktivni na številnih prireditvah na Ljubnem in v ostalih krajih Zgornje Savinjske doline.

Slika 39: Domači starodobniki na Flosarskem balu

Ena od njih je tudi tradicionalna prireditev Flosarski bal na Ljubnem, na kateri smo se tudi lansko leto predstavili številnim obiskovalcem. Na lanskem »Balu« ni bilo običajne povorke, na kateri bi se predstavljalo razna društva in druge zanimivosti kraja, ampak se je vse to dogajalo na samem prireditvenem prostoru v Vrbju. Od »štanta do štanta« so se obiskovalci lahko spoznavali z različnimi etnografskimi in drugimi zanimivostmi iz Ljubnega.

Slika 40: To pa je tihožitje

Med društvi, ki so se predstavila, so pomembno vlogo odigrali tudi naši člani z razstavljenimi starodobnimi vozili. Oldtimerji, kot se jim po domače pravi, so pač ob vsaki priložnosti paša za oči in tudi tokrat ni bilo nič drugače. Spomini so oživeli, marsikateri obiskovalec si je čas zavrtel nazaj ob pogledu na legendarnega Pucha, starega DKW-ja ali nepozabnega Volkswagnovega hrošča.

Slika 41: V Vrbju

Poželjivi pogledi mimoidočih na zloščene stare lepotce na kolesih so ob takšnih priložnostih nedvomno dodatna motivacija za naše člane, da je vredno ohranjati tovrstno tehnično dediščino, da jo bodo lahko občudovali tudi naši potomci.

Franjo Atelšek

SREČANJE IN BLAGOSLOV VOZIL

Nova Štifta, 11. 8. 2013

Program lanskih prireditev našega društva je člane in ostale ljubitelje starodobnih vozil tudi v lanskem avgustu povabil na zdaj že tradicionalno srečanje v Novo Štifto.

Slika 42: V cerkvi Marije Zvezde v Novi Štifti

Le dobrih štirinajst dni po uspešno organiziranem mednarodnem srečanju na Ljubnem ob Savinji konec julija smo se ponovno srečali na tudi že tradicionalnem »duhovnem srečanju« v Novi Štifti pri Gornjem Gradu.

Slika 43: Blagoslov starodobnikov

Že šesto leto se je pri tamkajšnji božjepotni cerkvi zbrala pisana množica ljubiteljev oldtimerjev, ki so se najprej udeležili bogoslužja, ki ga je vodil »naš« tamkajšnji župnik Alojz Ternar. Tudi tokrat naš duhovni vodja ni pozabil na slikovit način predstaviti poslanstva, ki ga z ohranjanjem in restavriranjem starodobnih vozil opravljajo naši člani.

Po sveti maši je, kot se za takšen dogodek spodobi, tudi blagoslovil prisotna starodobna vozila.

Kot organizatorji srečanja pa nismo poskrbeli samo za »duhovno« hrano prisotnih, ampak tudi za konkretno malico v obliki slastnega domačega kruha in nepogrešljivega zgornjesavinjskega želodca, ob kateri, razumljivo, tudi kakšen kozarček osvežitve ni manjkal.

Slika 44: Župnik Ternar na Primi

Tudi za dobro voljo je bilo poskrbljeno s strani naših članov, ki jim igranje na frajtonarco gre še kako dobro od rok. Prijetno druženje se je za marsikaterega udeleženca, ki jih je bilo kar okrog šestdeset, končalo v Novi Štifti,

Slika 45: Muzikantje so raje v senci

kar precej pa se jih je odpravilo na prijetno panoramsko vožnjo čez prelaz Črnivec, Kranjski Rak in dolino Podvolovljeka v Luče, kjer so s svojimi starodobnimi vozili popestrili tamkajšnjo tradicionalno turistično prireditev Lučki dan.

Franjo Atelšek

T-12 EKSPEDICIJA – ZRELAKI V BAKARAC

Mozirje–Krk, 15. 8. 2013

Ideja je bila pravzaprav že stara. Kmalu po ustanovitvi našega društva, nekje dva tisoč sedmega ali osmega leta, smo se nekateri člani Zgornjesavinjskih starodobnikov, danes obče znani kot »Zrelaki«, zavzeto ukvarjali z obnovo Tomosovih mopedov.

Slika 46: Start - Mozirje 6.00

Najbolj popularen za obnovo je bil model Colibri T-12 ali po domače »trojka«. V času prvih poskusnih voženj sem avtor tega članka imel v svoji lasti še odltimersko Adrio 450, stacionirano v majhnem kampu v Sukošanu pri Zadru. Seveda se je takoj porodila zamisel o odpravi na morje z mopedi.

Slika 47: Prvi poseg – Trojanski klanec, demontaža dušilca

Predvsem v zimskem času smo idejo ob vsaki priliki premlevali in že planirali datume, nato pa v poletni sezoni nikakor nismo našli časa za realizacijo. Po dveh, treh letih smo zamisel dokončno opustili.

V lanskem avgustu pa se je ideja o mopedijadi nekako vrnila in z lahkoto smo določili datum za izvedbo akcije, praznični 15. avgust.

Slika 48: Prvi postanek – Trojane

Odpravo smo zasnovali takole:

- trije motoristi (vsi seveda z T-12),
- spremljevalno vozilo (avtodom s prikolico za prevoz mopedov),
- start Mozirje ob 6.00,
- cilj Krk oziroma Bakarac (prijetna restavracija tik ob morju).

Slika 49: Drugi poseg – zamenjava zračnice pod trojanskim klancem

Jutro je bilo precej sveže in po spominski fotografiji smo krenili na pot. Ker se na mnogo premalo vožene mopede nismo zanesli ravno stoodstotno, smo raje izpustili črnivške vzpone in jo proti morju mahnili kar po stari cesti čez Trojane. Po dolini in čez Vransko je kar šlo, ko pa sva jezdeca modrih mopedov že gledala viadukte hitre ceste od spodaj, sva ugotovila, da sva sama.

Slika 50: Drugi postanek – prva malica, Škofljica

Takoj sva se vrnila par sto metrov nazaj in našla rdečega, ki je sicer milo brenčal, vendar brez prave moči in volje za vzpon. Strokovni tehnični pregled je pokazal na zamašen dušilec na izpušni cevi. Ker smo imeli v avtodomu precej orodja in rezervnih delov, smo zadevo takoj uredili oziroma demontirali. Po posegu je rdeči žrebec zarezgetal s polnimi pljuči in se z vso močjo pognal v trojanske klance. Na Trojanah smo si privoščili prvi postanek za kavico in se smejali dvema avtobusoma turistov, ki so nas z zanimanjem opazovali. Pogumno in suvereno smo se pognali naprej, vendar žal ne daleč. Ko smo v »leru« drveli proti Blagovici, sem začel avtor prispevka vidno zaostajati za ostalima dvema tekmovalcema.

Slika 51: Tretji poseg – pritrjevanje zračnega filtra, leteča menjava pilota, Velike Lašče

Ker je bilo to popolnoma v nasprotju z zakoni fizike, po katerih pač mora težje telo po

klancu navzdol razviti večjo hitrost kot lažje, sem takoj posumil, da je nekaj narobe. Pogled navzdol je moje sume potrdil. Prazna zadnja guma. Hitri servis pod najvišjim viaduktom štajerske avtoceste je vseeno trajal skoraj pol ure, ura pa je bila že skoraj devet, ko smo s potjo nadaljevali.

Slika 52: Brez komentarja – vse piše

Nato se razen goste megle in objestnih ljubljanskih voznikov do Škofljice ni zgodilo ničesar omembe vrednega. Na Škofljici pa sta nas pričakala sonce in naš avtodom, katerega lastnik in voznik nam je pripravil čudovite sendviče, in dan je bil takoj lepši. Lepo vreme nas je nato spremljalo čez Turjak in Lašče.

Slika 53: Tretji postanek – druga malica, med Ribnico in Kočevjem

Malo pred Ribnico smo še demontirali kapico svečke na rdečem in mu malo naprej še z žico privezali pretrgano gumo na zračnem filtru. Na zadnjem počivališču pred mejo smo preventivno montirali nazaj dušilec zvoka, da bi se s carinikom na meji sploh kaj razumeli.

Slika 54: Po hrvaško je pač Krivac, kaj moreš

Na drugi strani meje smo seveda dušilec spet sneli in se zagrizli v delniške klance. Počasi in z veliko napora, kako zamenjano svečko, občasnim porivanjem smo spravili tudi rdečega vraga do Delnic. Tu smo si privoščili eno Karlovačko in jo mahnili

naprej. Ko smo prvič ugledali morje z višine 880 m.n.m. je bila ura že tri popoldne.

Slika 55: Prvo Ožujsko, Delnice 14.30

Sledil je spust do mosta na Krk. Vseskozi smo bili na cesti prava atrakcija in paša za oči. Motoristi so nas pozdravljali, turisti slikali, nek ljubljanski avto nas je celo prehitel in na naslednjem ovinku so nas čakali s kamero v rokah.

Malo pred mostom pa šok. Vsi smo višje, sredi brega videli veliko tablo z napisom *sprememba prometnega režima* in nič drugega. Po treh kilometrih spusta pa smo se na vsem lepem znašli na avtocesti. Kaj sedaj? Spogledali smo se in nadaljevali, voznik avtodoma se je križal in z vsemi štirimi smerniki peljal za nami. Še skozi 700 metrski tunel, ki je na mopedu blazno dolg in na prvem izvozu hitro dol. Pozneje smo se strinjali, da bomo verjetno nastopali v Svet na kanalu A ali kaki podobni hrvaški verziji te oddaje.

Slika 56: Iz previdnosti smo se najprej pozanimali, če nas bodo sploh spustili čez most na Krk

Po prečkanju mostu smo zavili desno in v lokalni restavraciji srečali našega znanca Aleša Benda z Nazarij. Pogostil nas je s čudovitim tuninim biftkom in dan že kar ni mogel biti lepši.

Slika 57: Končno morje! 16.00, lokalne upokojenke so kar skup padale ob pogledu na naše motorje in pod težo svojih spominov

Ko smo se vračali čez most, nam je burja tako pihala v obraz, da nam je skoraj snelo čelade, moped pa je v drugi prestavi komaj vlekel po ravnini.

Slika 58: Slovo od Krka in našega gostitelja

Tudi tukaj sva bila modra jezdeca močnejša in sva čakala rdečega na celini. Zaradi kolone, ki jo je rdeči naredil za seboj, se nato nisva mogla takoj vključiti v promet in sva redečega in avtodom izgubila izpred oči. Nato sva se zapodila po obalni cesti proti našemu zadnjemu cilju, Bakarcu. Ko sva razjahala in se presedla za prvo mizo, nisva nikjer videla prijateljev.

Po petih minutah je prišla črna SMS vest: *ta rdeči je zaribal* in čez deset minut je prispel avtodom z naloženim rdečim vragom, ki pa je vseeno dosegel cilj, tj. Krk.

Slika 59: Za povratek smo mopede dobro privezali in se raje peljali v avtodomu

Sledila je (kot po navadi) preobilna večerja in pa kopanje modrih dveh v ledeno mrzli vodi (še domačini so zmajevali z glavami: *ludi Slovenci*). Zajtrk smo drugo jutro opravili na isti lokaciji in z na prikolico naloženimi motocikli smo se počasi odpravili proti domu.

Slika 60: Cilj – Poljane, Tišlerjev pruh

Ekspedicija je uspela, tudi generalna na rdečem je bila narejena v dveh tednih.

Matej Coklin

JESENSKI PIKNIK

Prihova, 7. 9. 2013

Starodobniki se pravzaprav že mladi privajamo na pekel, saj ga vestno obiskujemo vsako prvo soboto v septembru. Celo tako smo predrzni, da si organiziramo piknik tam.

Slika 61: Piknik v Peklu v Žlabru

Če je septembra zunaj še prava vročina, je v našem Peklu v prijetni senci zelo ugodna klima. Malo se popeljemo naokoli, nato pa pozno v noč zdržimo za mizo.

Slika 62: Glavni peklenšček menda, saj je vseskozi ob ognju, sprejema nove goste

1000 km z JAGUARJEM PO DALMACIJI

V sredini novembra 2013 smo se na pobudo Franca Firšta s prenovljenim Jaguarjem XJ 4.2 C podali na pot v Dalmacijo. Ekipo sva poleg Franca, ki je pripravil turo in avto, sestavljala še Franc Zupan in Ivan Sovinšek. Vremenska napoved je bila sprva malce negotova, a nam je narava podarila čudovite štiri sončne dni. Namen je bil v posezoni uživati na poti in ob morju in testirati izrednega starodobnega lepotca v vožnji, porabi goriva, vzdržljivosti in uporabnosti. Avto je v mnogočem posebnež. S svojimi sedemintrideset leti je še vedno pravi, zelo uporaben starodobni avtomobil, ki po uporabnosti in voznih lastnostih, predvsem pa po udobni vožnji, še vedno presega marsikateri novejši model.

Slika 63: Avto se izvrstno poda v ambient

Jaguar XJ 4.2 v kupe izvedbi, letnik 1977, s prostornino 4235 ccm je pravi Anglež z vso dodatno opremo takratnega prodajnega programa avtomobilov. Avto je brez problemov prevozil tisoč km in nas je popolnoma zadovoljil, če zanemarimo, da je to dokaj športna izvedba in je za upokojenca vstop na zadnjo klop kar akrobatski in da je poraba goriva z osemnajst do dvaindvajset litri bencina na sto km enaka ameriškim avtomobilom. Posebnost je tudi ta, da ima dve posodi za gorivo, ki imata vsaka svojo odprtino za nalivanje goriva z leve in desne strani in se preko stikala z električnim ventilom izmenično priklapljata na dovod goriva v motorju.

Slika 64: V severni Dalmaciji

Jesensko uživanje na soncu se je začelo v petek v dopoldanskih urah, ko smo od doma odpotovali na štajersko avtocesto in po njej do Ptuja, skozi Gruškovje po avtocesti hrvaškega Zagorja, mimo Zagreba, Karlovca, preko Like v Maslenico v Francovo lepo počitniško hišo, kjer smo se udobno nastanili in uživali še v soboto in nedeljo. Nedeljo popoldan smo izkoristili za krajši izlet po zadrskem območju do Vodic. Področje Vodic in tudi drugod se temeljito spreminja zaradi gradnje turističnih kapacitet ob čudovitem morju z otoki, kjer je veliko slovenskih

lastnikov apartmajev, tudi eden od naših članov. Vse dni je bilo morje izredno umirjeno in lesketajoče se v soncu, najbolj pa zadnji dan, v ponedeljek, ko smo pospravili po hiši in okolici in se nato po jadranski magistrali podali do Karlobaga, kjer smo imeli odlično ribje kosilo.

Slika 65: Gremo na morje

Pot smo nadaljevali po vijugasti gorski cesti na Velebit, od koder smo ob postanku uživali panoramski pogled na popolnoma mirno morje in otoka Pag in Rab. Pot nas je nato vodila preko Gospića na avtocesto skozi Liko in po njej v obrati smeri kot v petek domov.

Slika 66: Čudovit posezonski sončni zahod

Slikar bi dejal, da je bilo to jesensko tihožitje in bi ga naslikal. Mi smo pa doživeli zelo lepo potovanje s Frančevim Jaguarjem v prečudovitem vremenu in izredno lepem in mirnem jesenskem okolju stoterih barv. Vse to nas je do kraja prevzelo. Hvala Francu za povabilo!

Ivan Sovinšek

FRENKOV LEPOTEC

Mercedes-Benz LK 1513, letnik 1973

Leta 1973 je Frenk pričel z obrtjo avtoprevozništva, danes znano pod imenom Pfeifer d. o. o., Prihova, Nazarje.

Slika 67: Motor pred obnovo

Njegov prvi tovornjak je bil TAM 4500 slovenske proizvodnje, ki mu je v tistem davnem času odlično služil. Leta 1977 je kupil drugo tovorno vozilo Mercedes-Benz LK 1513 prekucnik nemške proizvodnje, letnik 1973, ker pa se je preusmerjal v špedicijo, je po dveh letih to vozilo prodal v Rogaško Slatino in nato kupil tovorno vozilo Mercedes-Benz 1213 kesonar, ki mu je bolj odgovarjalo za pogodbene vožnje. Po dvajsetih letih je tovornjak Mercedes-Benz LK 1513 odkupil nazaj in ga uporabljal za mnoga dela pri gradnji družinske firme na Prihovi. Danes družinski avtopark šteje preko 70 vozil. Razpolagajo tudi z velikim skladiščno-logističnim centrom z delavnico in gostiščem.
Leta 2006 se je Frenk kljub številnim ponudbam, da bi tovornjak mercedes-Benz LK 1513 prodal v Arabijo, Bosno ali kam drugam, odločil, da tovornjak popolnoma obnovi. Vsak, ki pozna tovornjake, si lahko predstavlja, kakšen je tovornjak po več kot tridesetih letih vožnje, posebej še prekucnik, ki dela na gradbišču in mora prenašati udarce nenatančnih voznikov bagrov, ki po dolgem in počez udarjajo po stranicah.

Slika 68: Tudi s kesonom je bilo ogromno dela in stroškov

Popolnoma je razstavil tovornjak razen motorja, v katerem je še vse prvotno, samo na novo je zatesnjen in pobarvan z originalno Mercedesovo barvo. Vse razstavljene dele so nato speskali in ustrezno prebarvali. Vse puše in sornike so vstavili nove, uredili vzmetenje, generalno obnovili zavore kakor tudi vse cevi za zrak, dovod goriva, hidravliko in obnovili električno instalacijo. Kleparsko so uredili kompletno kabino, v kateri so vse izolacije in obloge nove. Vsi vijaki, matice in nebarvani deli so na novo kvalitetno galvansko zaščiteni.

Obnovljen je celotni krmilni mehanizem. Vsi gumeni deli tesnil stekel, vrat, plašči koles in drobni gumeni deli so novi. Novi so mnogi deli zavor, luči, ležaji in drugo. Zelo posebna je bila obnova zabojnika (kiperja), ker je bil močno poškodovan in so morale pristopiti kar tri različne ekipe delavcev, da so zadovoljile Frenkovo natančnost, da je zabojnik postal primeren za brezhibno obnovljeno tovorno vozilo. Obnova je trajala tri leta. Pri obnovi je vseskozi sodeloval Branko Žerovnik, ki je v obnovo tega tovornega vozila vložil tudi največ truda.

Slika 69: Podvozje že dobiva novo podobo

Obnova vozila je bila končana leta 2009 in zanj je Frenk pridobil tudi certifikat SVS. Javnosti ga je prvič predstavil na 3. Mednarodnem srečanju starodobnikov ZGORNJA SAVINJSKA 2009, 27. junija 2009, na Ljubnem, kjer je prejel pokal za najlepše obnovljeno vozilo na srečanju, drugič pa v Celju od 15. do 18. aprila 2010 na razstavi starodobnikov na Celjskem sejmu AVTO IN VZDRŽEVANJE. Povsod je bilo veliko zanimanja za tako kvalitetno obnovo tovornega vozila. Koliko je obnova stala, je Frenkova skrivnost. Povedal je samo to, da se je, ko je bila obnova na pol poti, zavedel, koliko to stane, in bi najraje prenehal, če ne bi bilo škoda že vloženega denarja. Tudi draž je bila prevelika, da ne bi izpeljal projekta obnove do konca.

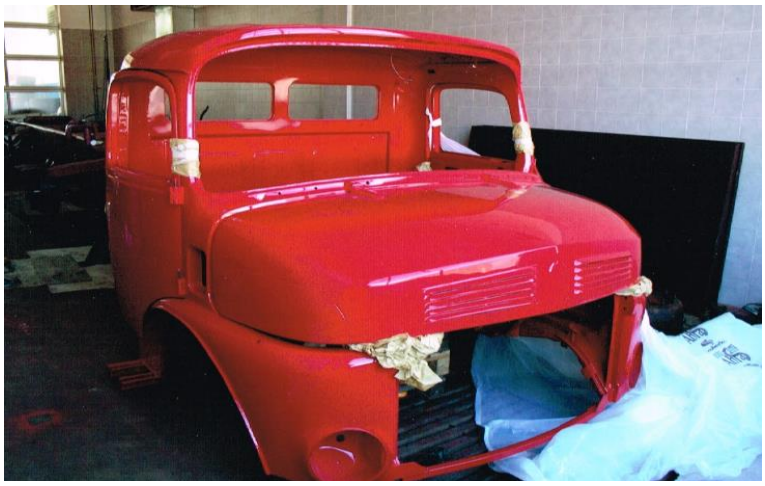

Slika 70: Kabina v novi barvi, pričelo se bo sestavljanje

Frenk pravi, da je tovornjak letnik pričetka njegove obrtne dejavnosti (leta 1973) in je zato neke vrste družinski član, ki mu gre vidno mesto v podjetju. Kako kvalitetno je obnovljen tovornjak, se lahko vidi iz primerjave z eksponati Muzeja Mercedes-Benz iz Stutgarta, s katerimi se lahko enakovredno kosa ali jih celo prekaša – na razstavah v Nemčiji težko vidiš boljši primerek. Tudi funkcionalno je brezhiben. Vse čestitke Frenku!

Ivan Sovinšek

TEHNIČNI PODATKI:

Znamka: **Mercedes-Benz**
Tip: **LK 1513**
Letnik: **1973**
Država proizvodnje: **Nemčija**
Vrsta vozila: **N3 tovorno vozilo**
Oblika: **BA Keson**
Tip motorja: **OM 353**
Št. Valjev: **6 (linijski)**
Prostornina: **5675 ccm**

Premer/gib: **97/128 mm**
Gorivo: **plinsko olje**
Teža: **5900 kg**
Skupna teža: **14800 kg**
Dimenzije: **7040/2050/2600 mm**
Medosna razdalja: **4190 mm**
Kolotek: **1950/1830**
Dimenzije gum:**10.00 R20**

Slika 71: Končni izdelek na razstavi na Ljubnem (foto: Jože Miklavc)

OBNOVA MOTORNIH KOLES JE LAHKO PRAVA TRAVMA

Zgodba o obnovi motornega kolesa Victoria V 35 Bergmeister, letnik 1954.
Rek pravi: Vsak je svoje usode kovač.

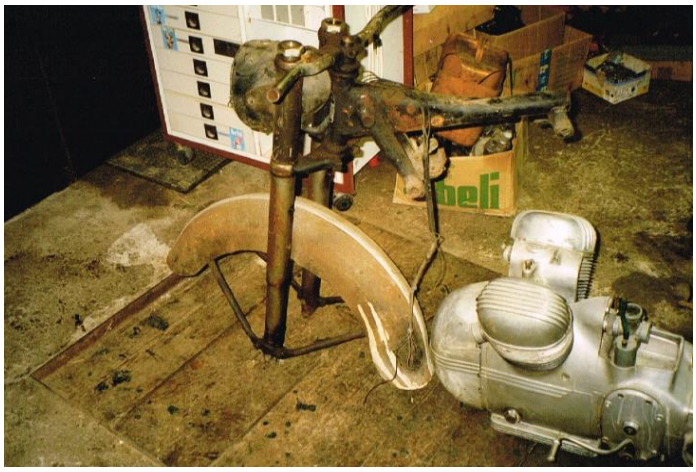

Slika 72: Žalostno stanje pred obnovo

Že pred več kot štiridesetimi leti sem bil prepričan, da bom nekega dne ljubiteljsko obnovil starodobno motorno kolo, da bo pa to na meji zasvojenosti, ne, tega pa nisem slutil. Pravijo, da je za vsako stvar treba dozoreti, da jo potem razumeš. Prepričan sem, da to drži kot pribito. Pred šestnajstimi leti v zgornjesavinjskem okolju razen Alojza Papeža ni bilo skoraj nikogar, ki bi kaj počel na področju obnove starodobnih vozili in na področju druženja starodobničarjev. Alojz Papež me je večkrat spodbujal, da pričnem z obnovo motornega kolesa, ki je bil pred tem njegova last (to sem že opisal v Biltenu št. 3 pod naslovom Obnova motornega kolesa BMW R 25/2). Ker pa sem bil preveč zaposlen v službi in angažiran v lovstvu, je za druge hobije zmanjkalo časa. Potrebno je bilo prilagoditi službo in lovstvo, in ko mi je to uspelo, sem hobi, ki je tlel v meni, pričel uresničevati.

Slika 73: Victoria V35 Bergmeister prvi novi nadomestni deli

Travma iz otroških let mi je pustila spomin na motorna kolesa. Med petdesetimi in šestdesetimi leti se je dogajalo, da so fantje odšli s turistično vizo delat v Nemčijo in tam v treh mesecih zaslužili za rabljeno motorno kolo. S temi motornimi kolesi so se ob sobotah in nedeljah pripeljali v našo gostilno, kjer sem jih kot desetletni deček vedno zelo radovedno opazoval in včasih katero tudi ušpičil, da motor ni takoj vžgal (staknil kapico s svečke ali premaknil pipico). V spominu mi je ostal motor, ki je bil popolnoma drugačen od drugih, ki pa na videz ni imel uplinjača, vse je bilo zaprto, torej drugačno kot na drugih motornih kolesih. Kako more ta motor, ki nima vsega tistega, kar imajo drugi, sploh delovati, sem se spraševal v travmi otroških let.
Leta 1999 sem dele takega motorja povsem slučajno srečal v Prekmurju in travma se je zopet začela. Začel sem iskati naprej in našel še drugi del okvirja motornega kolesa in bilo je dovolj za začetek. Vse je potekalo po naključju. S prijateljem v Prekmurju sem se pred tem dogovoril, da sem jaz prvi kupec, kolikor bo prodajal motor in menjalnik. To mi je zagotovil in tudi držal besedo. Naključje je hotelo, da me

nekaj mesecev kasneje, leta 2000, na isti dan, ko sem se v škofjeloških hribih dogovoril za ogled okvirja in še nekaterih drugih delov, pokliče prijatelj Ludvig iz Murske Sobote in pravi, da imam 24 ur časa, da odpeljem motor in menjalnik, ker ga v nasprotnem primeru hočejo drugi.

Slika 74: Obnovljeni deli

Tako sem se naslednji dan zgodaj zjutraj odpeljal najprej v Poljansko dolino in tam kupil nepopolni okvir s prednjimi vilicami, blatniki in lučjo, od tam pa še v Mursko Soboto po motor in menjalnik. Zvečer, bila je sobota, sem imel osnovo za projekt doma. To, da obnovim Victorio V 35 Bergmeister, ki jo Nemci zelo čislajo, je postalo velika draž. Manjkalo mi je še zelo veliko delov.

Slika 75: Pričetek sestavljanja

Takoj sem se odpravil v Nemčijo na sejme rabljenih in novih delov in spoznal, da pot do ostalih delov ne bo prav lahka in to se je tudi zgodilo. Kupil sem si vso literaturo, delavniški priročnik in katalog. S spiskom manjkajočih delov, sem potoval po sejmih v Nemčiji, Avstriji, Franciji, Hrvaški in Italiji, a nikjer ni bilo nič. Včlanil sem se v nemški Club Victoria in s tem navezal stike za nove dele. Naročil sem se na revijo Oldtimer Markt, da sem lahko mesečno spremljal, kaj se prodaja v Nemčiji. Poleg novih delov sem potreboval še veliko starih delov, ker se vseh novih ni dobilo.

Slika 76: S te razstave bo nastal motor

Potreboval sem obe kompletni kolesi, tank za gorivo, sedež, okvir za vzorec in mere, da lahko obnovim starega, dinamo komplet in še veliko malih delov. Tako je po nekaj mesecih v Dieseldorfu nekdo prodajal kompletno motorno kolo s prikolico in rezervnim motorjem iskane znamke in enakega tipa

kot je moj. Takoj sem navezal stike, a je ponujeno že prodal, ostali so mu še nekateri deli (kolesa, sedež, pogon zadnjega kolesa s kardanom in še škatla za akumulator, kar sem jaz potreboval).

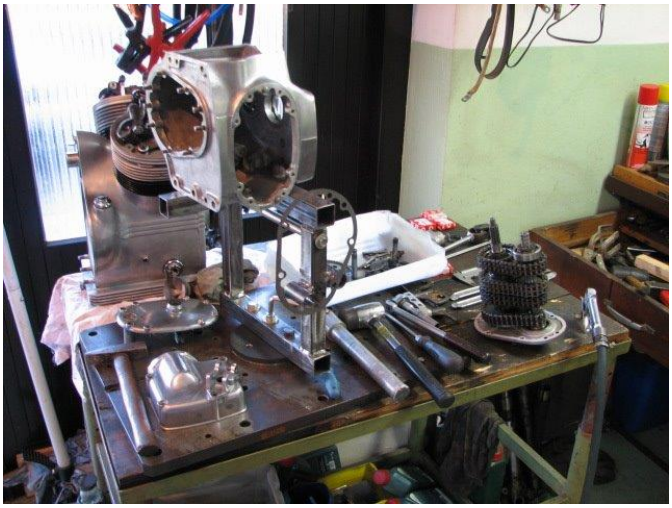

Slika 77: Menjalnik počasi dobiva obliko

Dogovorila sva se za dele in sem jih šel iskati. Pri nabavi teh delov je bilo še nekaj zanimivih dogodivščin, kako sva se pogajala za ceno in kako me je hotela taksistka na suho odreti za ceno prevoza, a se nisem dal naplahtati, tako da se je zadeva uspešno zaključila. Dinamo sem iskal skoraj tri leta. Po naključju sem ga po letu in pol našel v Avstriji pri prijatelju Rihardu. A ker je bil lastnik njegov brat, sem moral čakati še leto in pol, da se je vrnil iz Namibije, kjer stalno živi, na dopust v Avstrijo. Rihard je poskrbel, da so mi dinamo iz Avstrije na dom pripeljali s petimi Puhovimi motornimi kolesi. Med motoristi sta bila tudi Rihardov brat in njegov sin iz Namibije. Tudi tank za gorivo, izredno drag, sem po vezah dobil v Avstriji pri Špitalu ob Dravi. Na Hrvaškem sem našel še blatnike in okvir z nekaj deli. Za štiri zaboje delov sem se eno leto pogajal s prodajalcem iz južne Francije, s katerim sem se srečal na sejmu v Ulmu. Preko dopisovanja sva se nato dogovorila, da mi dele pripelje jeseni v Mannheim. Seveda sem se odpravil na sejem v Mannheim, a žal sem potoval tako daleč zaman, čeprav je bilo veliko drugih stvari zelo zanimivih. Prodajalec se ni prikazal.

Slika 78: Sestavljanje je vzelo veliko časa

Poklical sem ga po telefonu in ugotovil, da je zbolel, nakar mi je dejal, da se vidimo drugo leto spomladi v Ulmu. Ker mi »žilca« ni dala miru, sem pričel z njim komunicirati preko faksa in zadevo s pogajanji o ceni do pomladi pripeljal do sprejemljive točke – obetal se je ugoden nakup. Splačalo se je, saj mi je po skoraj enem letu, ugodno prodal dele, ki sem jih nato šel iskati v Lion v južno Francijo. Potrebno je bilo dokupiti še veliko novih delov za motor, menjalnik, gumene dele, žaromet, kompletno krmilo z ročaji, stikala, vijake, tesnila, male amortizerje, vse ležaje in drugo. Nisem štel, koliko sejmov sem obiskal, koliko kilometrov sem prevozil, koliko novih ljudi sem spoznal in tudi natančno ne vem, koliko me je vse skupaj stalo. Od tu naprej je potekalo delo – obnova motornega kolesa – doma in po Sloveniji. Galvanska obdelava, poliranje, izdelava manjkajočih delov, ki se jih ne da kar tako kupiti, barvanje, izdelava črt na škatlah in tanku v Avstriji in seveda sestava motornega kolesa – vse to ob pomoči

prijateljev. Vse skupaj je bilo in je še ena velika draž. Pri obnovi okvirja motorja, obdelavi odlitkov, izdelavi raznih matic mi je zelo pomagal prijatelj Jože Kotnik. Barvanje je opravil prijatelj Silvo Atelšek. Nekaj delov sva izmenjala s prijateljem Maksom Mavrinom, s katerim sva tudi, ob pomoči Franca Bratkoviča, izpeljala projekt. Izdelali smo popolne kopije kompletnih izpuhov za pet motornih koles te znamke. Serijo nastavnih vijakov za nastavitev ventilov mi je naredil prijatelj Janez Sternad. Izdelavo enostavnejših manjkajočih delov, izdelavo ventilskih drogov, vse poliranje za nanos kroma, kromanje je opravila Galvanizacija Martinjak, poliranje Al delov kakor tudi vso predhodno prilagoditev delov – sestava motornega kolesa pred barvanjem in po barvanju – sem opravil sam. Obnoviti je bilo potrebno zelo dotrajane glave motorja in ročično gred, kar sta obnovila Vinko Artič in žal prezgodaj pokojni Brane Rupnik. Omeniti moram še, da je bilo potrebnih veliko priprav za sestavo motorja, menjalnika, prednjih vilic in zadnjih amortizerjev, ker brez tega enostavno ni šlo; ta tip motornega kolesa je namreč zelo zahteven za sestavo. Vsem, ki so mi kakor koli pomagali pri tem zahtevnem projektu najlepša hvala.

Slika 79: Končno stanje

Travma je bila premagana tisti trenutek, ko je po trinajstih letih mnogih aktivnosti in dela motorno kolo vžgalo. Trud je bil poplačan in v srcu je bilo veliko, tiho zadovoljstvo. Vse še ni bilo končano. Potrebno je bilo pridobiti še dokumente in registracijo. Tu se je začela nova zgodba, ki je terjala skoraj dva meseca temeljitega in napornega pristopa, da je motorno kolo končno dobilo dokumente in registrsko.
Od začetka do konca te trinajstletne travme je bilo dogodkov za celo zajetno knjigo. Nekaj dogodivščin okrog obnove motornega kolesa sem tu v kratkih stavkih obelodanil, ostalo mi je še stotero zelo zanimivih malih dogodivščin, ki se nanašajo na ta projekt. Morda mi bo dano, da še o tem dogajanju kaj napišem. Me sprašujete, ali bi šel še enkrat po tej poti, torej znova? Odgovor je jasen, da! Zakaj? Zato, ker sem spoznal veliko ljubiteljev starodobnikov, ker sem se marsikaj naučil, veliko videl in prepotoval, pa čeprav me je to skoraj pripeljalo na rob starodobniške zasvojenosti. Torej, vesel sem, da je moj osebni okvir širši od Slovenije.

Tehnični podatki:
Motorno kolo znamke VICTORIA
V 35 Bergmeister, letnik 1954,
štiri taktni, dva valja,
v izvedbi 345 ccm in 15 kw,
izdelanih je bilo 5000 kosov od leta 1953 do 1955.

Po seznamu kluba VICTORIA v Nemčiji je sedaj na svetu voznih cca 500 kosov. V trinajstih letih je bilo obnovljenih več ko 150 kosov.

Ivan Sovinšek

OČE OLDTIMER

Družinski odnosi

V družini očeta ljubitelja starodobnih reči večkrat pride do nesoglasja, ker mama in hči nista naklonjeni očetovim hobijem. Oče, trmast, kot je, zato mami in hčeri nikoli ne poskuša zadeve presukati v njuno dobro, zato tudi večkrat pride do jalovih debat in ena od teh je predstavljena spodaj.

Mama hčeri: Spet je privlekel k hiši tisto nepotrebno kložngo, da se bo valjala po bajti, in ko ga ne bo več, bodo cigani z veseljem vse odpeljali.
Hči: Ja, mama, tudi jaz tako mislim. Namesto da bi meni kupil še kakšno kiklo, raje zapravlja za rjo, ki bo itak enkrat na odpadu.
Mama: Foter kar naprej trdi, da je to vse denarja vredno in da moramo negovati in spoštovati kulturno-tehnično dediščino za prihodne rodove, da bodo lahko razumeli tehniko iz starih cajtov.

Slika 80: Ivko podobo svojo na ogled postavi

Hči: Kaj pa meni to pomaga. Jaz bi rada, da mi kupi avto in mi plača izpit za avto in mi napolni vsaj dva rezervoarja bencina na mesec.
Mama: Oče pravi, da boš morala za te stvari kar sama poskrbeti. Dovolj je bilo plačevanje šolanja v vseh teh letih in da je že čas, da postaneš samostojna.
Hči: Danes so drugi cajti. Vidva sta pri dvajsetih že šparala in nato kmalu začela graditi hišo. Sedaj smo mladi drugačni in do tridesetega leta nam ni treba misliti na prihodnost. Mi mladi sedaj uživamo, ko bomo stari, bomo pa delali, ker penzije itak ne bo.

Mama: Ja, delali boste ob palčki. Nič ni dano samo po sebi, za vse se je treba zelo truditi in verjemi, da bo v prihodnje še huje, ker turbo kapitalizem vse obrača na glavo in človeku, ki se ne zna znajti, bo trda predla.
Hči: Veš mama, midve bi lahko bolj skup držali, pa bi foter popustil.

Slika 81: Takele so najbolj razumevajoče, vse jim paše …

Mama: Foter pravi, da ima vsak motor svojo vrednost, ki bo vam, ko njega ne bo več, še kako prav prišla.
Hči: Prav nič me ne briga ta njegova rja. No ja, ko je motor obnovljen, je že res, da ni več rjav, ampak nov pa tudi ne. Za tako starino pa res ne moreš kaj prida iztržiti.
Mama: Veš, hči! Mi ženske po navadi nismo tehnični tip in to težko razumemo. Seveda bi rajši zapravljale za vse drugo, kar pa večini moškim ni všeč. Saj vidiš, da jim že to barvanje las ne diši, kaj šele kakšna super modna obleka, šminka ali puder.
Hči: Če ima denar za to starino, bi lahko tudi mene bolje razumel. Moram se voziti z avtobusom, rada bi še večkrat odšla kam naokoli, če bi imela avto, a moram vedno prositi za prevoz druge kolegice in kolege, ki imajo avto, da gremo na žur v Celje ali Ljubljano.
Mama: Ko sem jaz bila v tvojih letih, ni bilo ne diska in ne takšnih in drugačnih partijev, kjer bi se nacejali z alkoholom. Mi smo šli na plesne vaje, na mladinski ples, na vaško veselico in seveda na flosarski bal.
Hči: Vam je bila všeč samo goveja muzika, nam pa to ne gre!
Mama: Tudi jaz nisem vedno poslušala samo narodno-zabavne muzike. Zbirala sem plošče Bitlov in jih poslušala na gramofonu. To zbirko še sedaj hranim z gramofonom vred.
Hči: Saj si tudi ti taka kot foter. Tvoja zbirka je stara že več kot petinštirideset let in spada med staro šaro.
Mama: Po podatkih, ki so v javnosti, vse več mladih zopet posluša narodno-zabavno glasbo in tudi vse več mladih se uči frajtonerce.

Slika 82: Evo, a vidiš

Hči: Ja, to so predvsem kmečki.
Mama: Ni tako! Poglej, koliko je koncertov narodno-zabavnih ansamblov, nedavno je bila noč Modrijanov. Kaj bi si želeli še več?!
Hči: A si starokopitna! Mladi in stari tako ne moremo skupaj.
Mama: Res nekateri še niste spregledali, a po navadi spregledate z leti, bojim se, da ne oglušiš od metala, bum, bum, bum.
Hči: Dej, dej.
Mama: Predlagam ti, da se podaš še malo v naravo krepit telo in zaužit sveži zrak. V naravi se ozri naokoli, morda boš opazila lepote, ki te obdajajo.
Hči: S tabo se pa res ne da. Siliš me v to, kar se mi ne da.
Mama: Tvoja lenoba me že dolgo živcira in morala boš začeti, kot pravi foter, sama skrbeti zase. Šparati, šparati …
Hči: Pa vseeno bi foter lahko prodal kakšen star motor, da bi meni kupili avto. Tako bi jaz lahko tudi tebe vozila na okoli.
Mama: To bi bilo res fajn. Vendar, če prav pomislim, je pa tako bolje, kot je, ker v nasprotnem, bi si foter lahko umislil kak drug hobi od pijače do drugih bab.
Hči: Hmm …

Ivan Sovinšek - Ivko

CERTIFIKATI STARODOBNIH VOZIL NAŠIH ČLANOV

IZDANI V LETU 2013

VICTORIA V35 Bergmeister,
1954, 345 ccm
Lastnik: Ivan Sovinšek

Puch 250 SG,
1955, 248 ccm
Lastnik: Ivan Sovinšek

BMW R 65,
1983, 650 ccm
Lastnik: Anton Fajdiga

HOREX Regina 06,
1954, 400 ccm
Lastnik: Franc Cajner

GILERA B 300,
1956, 300 ccm
Lastnik: Jože Završnik

NSU 251 OSB,
1955, 247 ccm
Lastnik: Damjan Novak

Zastava 750,
1982, 748 ccm
Lastnik: Ivan Šon

UNIS Golf JXD,
1986, 1588 ccm
Lastnik: Janez Krivec

BMW 325 ix,
1986, 2494ccm
Lastnik: Janez Krivec

Volvo 740 GLE,1986, 2316 ccm
Lastnik: Miran Irnar

Volvo 240 GL, 1986, 2300 ccm
Lastnik: Gregor Zagoričnik

VOLVO 740 GL, 1986, 1986 ccm
Lastnik: Matej Coklin

KDO JE VODIL DRUŠTVO DRUGA ŠTIRI LETA

Upravni odbor

Predsednik: Sovinšek Ivan

Tajnik: Coklin Matej

Blagajnik: Atelšek Silvo

Grohar Bogdan,
član UO

Potočnik Marko,
član UO

Fužir Franc,
član UO

Novak Damjan,
član UO

Cajner Janez,
član UO

Matijovc Viktor,
član UO (2011–2014)

Nadzorni odbor

Štruclj Janko,
član NO (2010–2011)
predsednik NO
(2011–2014)

Rihter Ivo,
član NO

Gorič Jožef,
član NO
(2011–2014)

Častno razsodišče

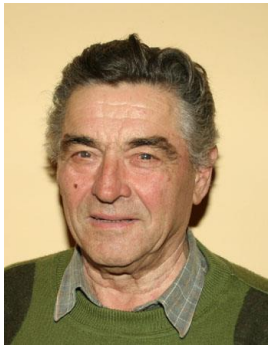

Kranjc Ivo,
član

Učakar Silvester,
predsednik

Aleksander Čopar,
član

Tehnična komisija

Završnik Jože,
tehnični komisar – motorna kolesa
(predsednik NO 2010–2011)

Kos Miran,
tehnični komisar – avtomobili, traktorji
(član UO 2010–2011)

Publikacija je namenjena za interno uporabo in ni namenjena za prodajo.
Izdano za člane in simpatizerje društva Zgornjesavinjski starodobniki ob osmi redni skupščini, dne 1. 3. 2014.
Izdal: Upravni odbor društva Zgornjesavinjski starodobniki
Tekst: Sovinšek Ivan, Franjo Atelšek, Matej Coklin, Jože Marovt - Pepč
Urejanje in računalniška obdelava: Matej Coklin
Fotografije: Jože Marovt - Pepč, Franjo Atelšek, Ivan Sovinšek, Matej Coklin in drugi
Oblikovanje naslovnice: Sašo Žagar
Tisk: Invarst d.o.o.
Naklada: 450 kosov